Zoek jij mee naar het konijn?
Hij heeft zich op elke plaat verstopt.

© 2022 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3158 5
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Daan van Oostenbrugge

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HERMAN WILBRINK EN DAAN VAN OOSTENBRUGGE

SCHUILPLAATS

DEN HERTOG - HOUTEN

Cas slikt als hij naar de lange rij mensen op straat kijkt. Kon hij maar in één van de koffers mee. Of in een kinderwagen. Maar die zitten vol met spullen. Al dagen beschieten de geallieerden de stad. De Duitsers willen dat iedereen de stad uitgaat. Zij blijven, want moeder is ziek.

Emma rent de kamer in. ‘Heb jij Langoor gezien?’
Cas draait zich om. ‘Vanmorgen zat hij nog in de kelder.’
‘Jongens, doe alsjeblieft rustig,’ zucht moeder.
Cas voelt tranen opkomen. Sinds vader is gestorven, voelt moeder zich vaak moe en heeft ze hoofdpijn.
‘Ik heb het hele huis al doorzocht en ik zie hem niet.’
Emma trekt hem mee.

Samen lopen ze de keldertrap af. Hier schuilen ze ook als er een bombardement komt.
Cas zoekt in de donkere hoeken. Langoor is belangrijk voor Emma, vooral sinds vader niet meer leeft. ‘Hier is hij in ieder geval niet. Kom, we gaan in de tuin kijken!’

Ook daar is Langoor niet.
Teleurgesteld gaan ze weer naar binnen.
De voordeur staat op een kier. Zou Langoor...?
Cas trekt geschrokken de deur open. In de verte klinken schoten.
Emma duwt hem aan de kant en loopt het paadje op. Verschrikt draait ze zich om. ‘Kom eens!’

Op de grond ligt een klein, bruin balletje. Dat moet wel van Langoor zijn!
Emma kijkt bang. ‘Hij is ontsnapt! Nu is mijn vriendje weg.’
Cas denkt na. Wat doen mensen in deze tijd als ze een konijn vinden?

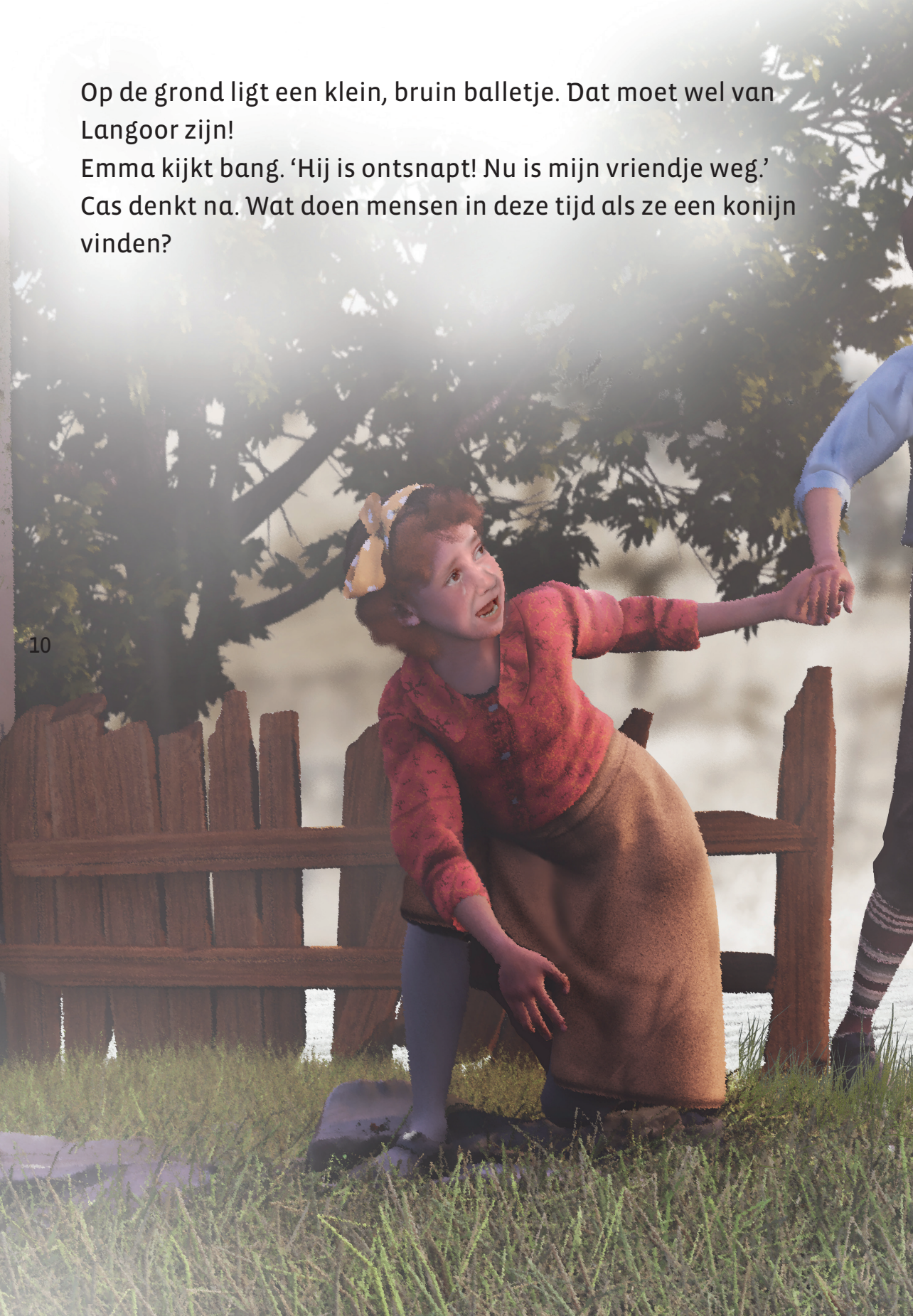

Emma pakt zijn hand. ‘Gaan we Langoor zoeken?’
Hij kijkt naar de brokstukken op straat en schudt zijn hoofd. ‘Nee, dat gaat niet. Het is gevaarlijk.’
Emma begint te huilen. ‘Dan heb ik helemaal geen vriendjes meer.’
Hij drukt haar snel tegen zich aan. Dan ziet ze niet dat hij ook huilt. ‘We gaan zoeken,’ zegt hij zo dapper mogelijk.

‘Ik heb je jas gepakt!’ Emma rent het huis weer uit.
‘Heb je tegen mama gezegd dat we gaan?’ vraagt Cas.
Emma schudt haar hoofd. ‘Mama slaapt.’
Dat is misschien beter voor haar. ‘Welke kant gaan we op?’
Emma wijst naar links. ‘Naar het park?’
Cas knikt en loopt achter haar aan. Hij kijkt goed om zich heen. In de volgende straat zijn geen mensen meer. Hier is de ravage nog groter. Cas stapt over een paar brokstukken. Gruis kraakt onder zijn schoenen. Hij slikt. Het huis van de bovenmeester is helemaal kapot.
Ziet hij daar iets bewegen? Is dat Langoor? Nee, een duif fladdert weg.

Zoekend lopen ze verder.
Al snel geeft Cas het op. ‘Zullen we maar weer naar huis gaan?’
Emma geeft antwoord, maar hij hoort niet wat ze zegt. Er klinkt een hoge fluittoon, gevolgd door een oorverdovende knal. Een hete windvlaag slaat hen tegen de grond. Emma schreeuwt.
De beschietingen zijn weer begonnen!